

N:o 118.

Kolmantena Sunnuntaina Loppiaisesta.

Saarna evankeliumin ensimmäisestä osasta.

Ja Jeesus sanoi sadanpäämiehelle: mene, ja niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Nämäkin sanat ovat tarkoin huomattavat ja sangen lohdullisia niille, jotka tahtovat olla kristityitä, koska ne niin suoraan antavat kaikki riippua uskosta eivätkä sano muuta kuin: niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Ne on siis lausuttu yleensä, aivan kuin Herra Jeesus sanoisi: Ei ainoastaan tässä tapauksessa vaan kaikissa muissakin tapauksissa on sinulle käyvä, niinkuin uskot, niin että jos tahtoisit rukoilla enempääkin kuin tämän palvelijan puolesta tai jos paljota suurempi hätä käsillä ja jos sinä ainoastaan uskot, niin saat toivomuksesi täytetyksi. Hän antaa siis uskosta sen hyvän kiitoslauseen, että se saa niin paljon aikaa, että hän tahtoo kuulla rukouksensa ei ainoastaan tässä asiassa, jota hän ei pidä minäkään erinomaisena, vaan siinäkin, joka on paljota enempi, niin, kaikessa mitä hän koskaan tahtoi rukoilla. Nämä ovat ne sanat ja se asia, josta evankeliumi saarnaa ja jota kristikunnassa pitää käsiteltävän, eikä kuitenkaan sitä voi kukaan istuttaa kansaan, eipä edes omiin sydämiimme.

Nämä sanat pitää siis ennen kaikkea käsiteltävän yleiseksi puheeksi ja opetuksiksi uskosta, joissa on vakuutettu ja jokaiselle varmasti luvattu ja sanottu: **Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon.** Tällä tavalla tulee asiamme autetuksi emmekä me tarvitse siihen pyhimyksiä välittäjiksi ja esirukoilijoiksi, emme ruhtinaita, emme laki-

miehiä, emme edes taivaan enkeleitä. Sillä tavalla, sanoo hän, tahdon minä opettaa sinua oikein tuntemaan itseäni ja havaitsemaan, kuin avun saat, nimittäin ainoastaan uskomalla. Onhan Jumala kaikki meille tarjonnut ja antanut rakkaassa evankeliumissaan ja itse kuvannut itsensä meille tässä kuvassansa, joka on **elämän sana**, joksi sitä 1 Joh. 1: 1 sanotaan lausuen, että me olemme nähneet, tunteneet ja pidelleet häntä siinä. Missä tämä sana on, tarkoittaa hän puheellaan, siinä on minun sydämeni ja tahtoni ja sinä näet minut sanassani, niinkuin muutoin katsoisit minua kasvoista kasvoihin. Siinä kuvailen itseni sinulle, niinkuin todellisuudessa olen. Tässä kuvassa etkä missään muussa voit nähdä minut niin oikein, kuin jos katselisit minua majesteettinessäni.

Tähän vaaditaan nyt, että hyvästi kätket tämän kuvan sydämeesi ja että sinä hyvänä peilinä saat kuvastetuksi oikean kuvan minusta, sillä minkälainen peili on, sellaiseksi se myöskin kuvastaa siihen kuvattavan kuvan. Ota sen vuoksi ainoastaan vaari siitä, että käsität minut oikein, sillä minä en suinkaan petä enkä kavalla ketään tällä kuvalla; mutta ellei peili ole oikea, niin ei se minua oikein kuvasta. Mutta se on varmaa, että **minkälaiseksi sinä kuvaillet minua sydämässäsi, sellainen olen sinulle.** Jos oikein minut kuvaillet, niin oikein minut omistat. Tuo nyt on samaa kuin: **Niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon.**

Sadanpäämies kuvaili häntä ajatuksissaan sellaiseksi, että hän oli lohduttavainen ja lempeä mies; ja sellaisena käyttäytyikin

Kristus häntä kohtaan, joksi hän oli kuvailut hänen sydämeensä, sillä hän vastasi heti: **Tapahtukoon sinulle niinkuin uskot.** Näin pitävät nyt sadanpäämiehen usko ja Kristuksen sydämenlaatu oikein yhtä. Ken näin voi uskoa ja puhua, hänellä on oikea kuva Jumalasta sydämessään, niin että Jumalan täytyy siitä sanoa: Tämä tuntee minut oikein ja se tieto on luonut häneen kuvan, joka on minun kaltaiseni. Minäpä loinkin Aadamın omaksi kuvakseni, niin että minun kuvani hänen sydämessään oli itseni kaltainen. Hänessä oli siis minun kuvani ja hän oli se itse. Kuten mekin, sanoo Paavali 2 Kor. 3: 18, kuvailemme eli muodostelemme hänet sydämissämme ja ajatuksissamme, samoin hänkin kuvastuu eli heijastuu meidän sydämissämme, niin että päivä päivältä yhä enemmän kirkastumme samassa kuvassa, kunnes se tulee aivan täydelliseksi, joka on tapahtuva viimeisenä päivänä. Mutta täällä täytyy sen alkaa kuvastua ja muodostua, että yhä enemmän oppisimme ymmärtämään, kuinka hän kuvailee itsensä meille ja mikä mieli hänellä on ollut meitä kohtaan.

Hän ei tekeydy muuksi kuin miksi tämä evankeliumi osoittaa, että hän nimittäin on armollinen Vapahtaja, joka halusta auttaa ja tekee meille hyvää eikä vaadi eikä pyydä meiltä enempää, kuin että ainoastaan uskomme. Jos nyt näin uskon, olen oikea kuva, joka on hänen kaltaisensa, sillä niinkuin ajattelen hänestä sydämessäni, sellainen hän onkin mieleltään minua kohtaan; ja päinvastoin, minkälaisena pidän hänet mieleltään, samaa uskon ja ajattelen hänestä. Sen vuoksi vertaakin Paavali uskoa peiliin eli kuvailuun, joka tapahtuu sydämessä, samoin kuin elävä kuva näyttäytyy puhtaassa peilissä, niin että nähdään sekä kuvastimes-

sa, että elävässä ruumiissa, kuinka se elää, liikkuu ja mitä kaikkea se tekee.

Sen vuoksi sanotaankin oikein: **Niinkuin uskot, niin sinulla on.** Se tarkoittaa: minkälaiseksi minut arvostelet sydämessäsi, sellaiseksi saatkin minut. Minä kuvailen itseni sinulle oikein enkä ole toinen mieleltäni, kuin miksi kuvailen, pidä sinä vaan huolta, että sydämesi peili minut oikein kuvastaa.

No siis on nyt tämä kuva oikea ja evankeliumissa valmis, mutta työtä ja vaivaa vaaditaan sen oikean käsittämiseen, sillä me olemme vinoja, karsaita, kuperia, väärentäviä ja turmeltuneita peilejä. Aadam oli kyllä niin luotu, että hän oli Jumalan kuva, kuten Raamattu sanoo 1 Moos. 1: 26, 2: **Ja Jumala loi ihmisen kuvaksensa muotonsa jälkeen,** jonka vuoksi hän näyttikin hänen kaltaiseltaan. Minkä puolesta? Siinä, ettei hänen sydämensä ajatellut muulla kuin tällä tavalla: Hän on luonut minun ja on minun rakas isäni joka antaa minulle kaikki. Silloin ei hän tiennyt mistään vihasta, synnistä tai onnettomuudesta, vaan hän näki ja nautti pelkkää elämätä, rauhaa ja kaikkea tyytyväisyyttä. Ja minkälaista hän ajatteli sellaista hänellä olikin, niin ettei siinä todellakaan ollut mitään vihaa vaan pelkkää isällistä rakkautta.

Mutta kun perkele tuli, niin sai hän aikaan sen, jota me emme koskaan voi kylliksi surkutella. Hän nimittäin turmeli tämän kuvan ja peitti sen kauheaan haamuun, sillä hän väärensi Jumalan sanan ja kuvaili ihmisen sydämeen jumalan tällaiseksi: Luuletkos sinä, sanoi hän, olevan totta, että Jumala on sinun rakas isäsi ja niin armollinen ja hyväntahtoinen kuin luulet hänestä? Jos hän sinua rakastaisi, kylläpä hän antaisi sinun syödä tästäkin puusta; ei, hän pelkää sinun tulevan siitä liian viisaaksi ja hänen kaltai-

sekseen; sinä näet siis, ettei hänellä ole hyvät aiheet sinuun nähden. Oi mikä ilkeä perkeleen kuvaus ja esitys ja helvetin syvyyteen tuomittava! Näin kadotti Aadam sen kuvan, jonka Jumala oli muodostanut hänessä, ja hän sai sen sijaan silmiinsä hirveän sarvipäisen aaveen. Sen mukaan hän toimi eikä ajatellut enään Jumalasta niinkuin ennen vaan päinvastoin. Näin särkyi hänessä Jumalan kuva aivan muruiksi, joka tuli näkyviin hänen elämässäänkin, sillä hän piilottelihe ja pakeni Jumalan edessä, jota hän ennen täydellisellä riemulla ja sydämen luottamuksella rakasti. Mutta heti sen jälkeen kuultuaan hänen äänensä, tuli paratiisi hänelle liian ahtaaksi eikä hän tiennyt minne mennä, ja samoin kuin Jumalan sana ennen oli hänelle sula elämä, niin se nyt oli hänestä pelkkää myrkkyä ja kuolemata. Kuka muutti näin äkkiä hänen sydämensä, luulonsa ja ajatuksensa Jumalasta näin nurjaksi? Ei kukaan muu kuin se häjy henki, joka väärensi Jumalan kuvan hänessä, pimensi ja hävittikin sen hänen sydämestään.

Asia on ja pysyy siis sellaisena, kuten sanottu, että sellaiseksi kuin ihminen kuvaillee ja muodostelee itselleen Kristuksen, sellainen hän on, se on: niinkuin ihminen uskoo, niin hänelle tapahtuu. Siitäpä onkin kaikki epäjumalain kumartaminen ja väärä jumalanpalvelus saanut alkunsa ja siitä on yhä vieläkin seurauksena, että Jumala kuvataan ja muodostellaan sellaiseksi, joksi maalarit maalailevat perkeleen, nimittäin pitkäsarvisiksi ja silmistään hirveästi tulta iskeväksi j. n. e. Sellainen kuva löydettäisiin varmaan kaikkien munkkien sydämistä, jos ne voitaisiin leikata auki ja niihin katsoa. Eihän sellainen voi muuten ajatella kuin näin: Ah, minä olen syntinen, Jumala on vihoissaan minulle ja tuomitsee minut helvettiin; kuinka voin minä maksaa syntini

ja lepyttää Jumalan? Minun täytyy kulkea ne ja ne paikat paljaiksi ajeltuina, sitoa hamppuköysi vyötäisilleni y. m., jotta hän olisi armollinen. Tämä on samaa mitä keran eräs sysimies sanoi: Te olette minun armollinen herrani perkele, kun hän sattumalta sai nähdä metsässä munkin, joka niin peljästytti häntä, että hän vaipui maahan.

No niin, Jumalan sanoo aina näin: Mitä sinä uskot, sinä saat. Jos oikein kuvailet minun sydämeesi, niin omistat minun oikeana. Minä itsessäni olen ja pysyn aina samana, mutta katso sinä, teetkö minusta oikean kuvan vai etkö. Jos teet minun Jumalaksesi, niin sinulla on Jumala minussa, mutta jos teet minusta perkeleen, niin olen sinulle sellainen. Katsos, näin käy maailmassa. Kaikki se rumuus, jonka maalarit keksivät perkelettä kuvatessaan, on kaikki tyyni saanut alkunsa ihmisten vääristä ajatuksista ja luuloista, mikä heillä on Jumalasta, sillä ihmis sydän on luonnostaan paha ja niin turmeltuut ja särkynyt peili, ettei se enään tiedä tai ei ymmärrä mitään oikein Jumalasta ja hänen tahdostaan. Sen vuoksi se kulkee ja hapuilee omine ajatuksineen siten, että tämä luulettelee ja kuvittelee Jumalaa tällä nurjalla tavalla, tämä sillä, siten että he väärin hänestä ajatellessaan pukevat ja ripustavat häneen niin monenlaisia värejä ja vaatekappaleita ja kuvailevat hänen sydämessään niin eriskummalliseksi, niin että jos kaikki yhteen pantaisiin, tulisi siitä mitä hirvittävin kuva, jonka kaltaista ei ole koskaan nähty eikä maalattu.

Siis täytyy nyt rakkaan Jumalan kärsiä sitä, että hänen jumalallinen kuvansa tehdään näin häpeälliseksi perkeleen kuvaksi, ja se vielä ilman hänen syytään. Onhan hän ja pysyy aina itsessään samana ja yhtäläisenä mieleltään, muuta kun sinä et usko häntä sellaiseksi, siihen on perkele synnä, joka

väärentää tämän hänen kuvansa sinulle samoin kuin sinä itsekin, jos sallit painaa tämän möisen perkeleen kuvan sydämeesi. Sen vuoksi täytyy sinun omaksi vahingoksesi kokea hänet sellaiseksi, joksi kuvittelet häntä. Jos esimerkiksi kuolinvuoteellasi maatessasi et tahdo uskoa hänen sanaansa, vaan kuvaillet häntä itsellesi näillä sanoilla: Ah, hän ei tahdo tietää minusta ja sen vuoksi täytyy minun mennä helvettiin, ja jos näin elämästäsi eroat, niin kyllä sinulle näin käykin. Mutta siihen ei ole mikään muu syynä kuin oma epäuskosi, koska et pidä häntä sellaisena, joksi hän sanassaan itsensä esittelee. Sen vuoksi ei hänkään voi sinua auttaa, vaan hänen täytyy antaa sinun mennä sanoen: Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtuu; ellet mitään parempaa minusta usko, kuin että tahdon viskata sinut helvettiin, niin täytyy sinun sinne mennäkin.

Jos sitä vastoin oikein ajattelet Kristuksesta, tartut hänen sanaansa uskolla ja mietit näin: Minä olen vaivainen syntinen, sen sinä tiedät, rakas Herrani ja Jumalani; mutta sinä olet rikkaassa Pojassasi Jeesuksessa Kristuksessa kuvaillut itsesi minulle sellaiseksi, että tahdot olla minulle armollinen, antaa anteeksi syntini, olla tietämättä mistään vihasta ja kirouksesta ja käsket minun horjumattomasti uskomaan; siihen minä luotan ja sen turvin minä iloisesti täältä lähdän – katsos, silloin on sinulla oikea Jumalan kuva sydämässäsi eikä sinun tarvitse enään töllistellä taivasta kohti tiedustellaksesi, mikä Jumalan mieli on sinua kohtaan. Ei sinun tarvitse surra eikä pelätä, kuinka sinun on käyvä, sillä tässä kuulet sinä Kristuksen sanat ja sydämen: **Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtuu.** Sinä omistat hänen jo sellaisena, joksi hän sydämässäsi on kuvattu. Sillä hän ei ole, kuten sanottu, kuvaansa maalannut sinun käsiisi eikä sil-

miisi, vaan sydämeesi näillä sanoilla: tapahdukoon sinulle, niinkuin uskot, joten hän ei siis tarkemmin voi sitä sinulle esitellä.

Tahtoisitteko nyt halusta tietää mikä mieli Jumalalla taivaassa on sinua kohtaan? Ah niin, rakas Herra, sanot sinä, jos sinä vaan suvaitsisit lähettää minulle enkelin tai pyhimyksen taivaasta. Ei, ei niin, sanoo Kristus; sinä et tarvitse mitään enkeliä etkä ihmistä siihen etkä löydäkään niitä sitä varten taivaasta etkä maan päältä, vaan pistä kätesi omaan poveesi, sieltä olet sinä sen löytävä. Se on, **pidä vaari, että uskot oikein**, sillä sanat kuuluvat: **Niinkuin sinä uskot, niin sinulla on.** Hän ei siis voinut parempaa selitystä antaa tähän kysymyseen, joka on jokaisen sydämässä, nimittäin mikä mieli Jumalalla on kutakin kohtaan, kuin osoittamalla ihmisen takaisin kunkin omaan sydämeensä ja sanomalla: **Niinkuin sinä uskot.**

Niin, sanot sinä: Jos minun tulee tiedustella sitä omalta sydämeltäni, niin olen hukassa, sillä se ei sano minulle mitään muuta, kuin että Jumala on minulle armoton, koska olen aivan syntinen ja ainoastaan ijankaikkisen kadotuksen ansainnut? Vastaus: Sitten on varmaan perkele ollut apunasi, kun ajatuksissasi kuvailit ja muodostelit itsellesi Jumalan. Tämä on juuri se ilkeä kuva, joka tekee Jumalan epäjumalaksi, niin, häijyksi ja hirmuiseksi perkeleeksi, joka riistää häneltä kaiken hänen jumalallisen ylistyksensä ja kunniansa ja sinulta sen kuvan, joka on hänen kaltaisensa ja on täynnä sulaa suosiota ja iloa. Se ripustaa sen sijaan hänen päällensä pelkkiä hirvittäviä ja kauhistuttavia perkeleen kuvia ja helvetin kitoja. No siis kuvaile hänet ensin oikein sydämeesi, niinkuin hän itsessään on, ja tee hänestä itsellesi siellä sellainen kuva, joka on hänen kaltaisensa ja sanoo: **Minä annan si-**

nulle syntisi anteeksi rakkaan poikani Jeesuksen Kristuksen kautta, joka sinun tähtesi on ristiinnaulittu ja kuollut, ettei mikään synti kadottaisi sinua, ei mikään kuolema söisi sinua eikä mikään helvetti sinua nielisi, jos vaan näin häneen turvaat. Tämä on minun sydämeni ajatus, sanoo hän, ja sen vahvistaakseni olen minä antanut oman poikani saarnata ja tehdä ihmetöitä sekä lopuksi vuodattaa verensä ja kuolla.

Katsos, kun hänet sellaisena pidät, on sinun henkesi yhtä mieltä Jumalan kanssa ja silloin on hänen sydämensä, kuvansa ja kasvonsa oikeina ja elävinä sinun sydämessäsi, niin että hän sanoo sinulle: Tämä on minun lapseni, jota en suinkaan tahdo syöstä helvettiin vaan jolle tahdon antaa taivaan, sillä kuten hän usko, niin pitää hänelle tapahtua. Hän usko, että olen hänen isänsä ja annan hänelle synnit anteeksi; se on oikein, ja siinä asia myös pysyköön. Sen vuoksi riippuu kaikki siitä, että me vaan kapistamme pois itsestämme tuon väärän kuvan ja tarkoin painamme sen sijaan sydämiimme oikean ja jumalallisen ja säilytämme sen. Onhan hän oikein kuvannut itsensä meille ja tehnyt kaiken tehtävänsä; meidän tulee puolestamme kavahtaa, ettemme hänen sijaansa aseta sydämiimme mitään hirmuista aavetta tai linnunpelätintä, vaan että kuvaamme hänet oikein, niinkuin hän on ja itsensä on esiteltyt; jollei, niin me pilkkaamme ja häpäisemme hänen nimensä ja harjoitamme muiden syntein lisäksi suurinta ja kauheinta epäjumalan palvelemista.

Kun hän tahtoo, ettei ihminen tekisi syntiä tai ei olisi tottelematon, niin ethän tahdo itseään sen vuoksi siksi kuvattavan, kuin eihän hän tahtoisi olla syntisille armollinen eikä antaa syntejä anteeksi. Vaan kun ihminen on langennut ja on synnin vallassa, niin ei hän tahdo sitä syntiä lisäksi tehtävän,

ettei uskota hänen tahtovan antaa syntejä anteeksi. Hän tahtoo ihmisen ajattelemaan näin: Minä olen tehnyt syntiä ja ansainnut, että rankaiset minua rutolla, kuoleamalla ja kaikella surkeudella; sen vuoksi tahdon mielelläni kärsiä; mutta sen vuoksi en tahdo väärentää enkä saastuttaa sinun kuvaasi, jonka itse evankeliumissa näytät ja asetat eteeni. Minä tahdon jättää sen puhtaaksi, sillä olethan sinä minun armollinen Jumalani, vaikka minä olen syntinen ja syystä vetänyt päälleni kuoleman ja kaiken viheliäisyyden.

Katsos, tässä on teksti, joka opettaa, kuinka oikein voidaan ratkaista ja selittää tuo kaikkein tärkein kysymys Jumalasta ja hänen tahdostaan, niin ettei enään tarvitse valitella eikä voivotella näin: Ah, jospa vaan vois tietää, kuinka minun pitäisi uskoa ja käyttäytyä, että jumala taivaassa olisi minulle armollinen, jonka jos tietäisin, niin kuinka sydämellisen iloinen silloin olisinkaan ja halusta tekisin ja kärsisin kaikki kohtaloni! Tässä sanotaan se sinulle mitä selvimmin yhdellä sanalla. Älä siis sellaisesta enään huolehdi, kuten villihenget tekevät, jotka tahtovat kiivetä taivaaseen tutkimaan sieltä tietoonsa, mitä Jumala on heidän suhteensa päättänyt. Siinä yrityksessä he usein taittavat niskansa. Katsos, tässä sanotaan: Niinkuin sinä uskot, niin asia on, mutta ei, niinkuin sinä ylhäällä korkeudesasi hapuilet tai ajattelet. No ota nyt tässä vaari, kuinka sydämesi laita on; jos oikein uskot, niin sellaisena hänen totisesti omistat, minkälaisena hänen pidät, nimittäin armollisena Jumalana ja isänä. Jos sitä vastoin et usko oikein vaan puet jonkun kaapun hänen ylleen, niin täytyy sinun saadakin kokea hänet sellaiseksi, että hän peljättää ja ajaa sinut helvettiin; ei kuitenkaan niin ymmärtäen, kuin olisi hän itsessään sellainen,

mutta sinä juuri kuvailit hänen sellaiseksi ja pidät Jumalan perkeleenä, joka on kaikkein hirmuisin synti.

Niin, sanot sinä taasen, kuinka voisoin toisin tehdä, koska hyvästi huomaa, etten saata niin uskoa, ja täytyneehän minun siksi kuvailla hänet, miksi sydämeni ja ajatukseni tai vaikkapa perkele hänet esittelee, enhän sitä voi estää? No tule sitten hänen luokseen, rukoile häntä opettamaan ja auttamaan itseäsi ja sano: Herra, minä valitettavasti en voi oikein kuvailla sinua sydämeeni! Ah, auta ja anna armoa, että oppisin sinut oikein tuntemaan, saisin kuvasi itseeni ja tulisin sinun kuvaksesi. Sanoihan Mark. 9: 24 myöskin Kristukselle: **Herra, minä uskon, auta minun epäuskoani.** Näinhän huutavat kaikki pyhät, kaikki profeetat ja apostolit; ei kukaan ole ollut niin suuri, ettei hänen olisi tarvinnut valittaa ja rukoilla sitä. Myöskin profeeta Daavid sanoo Ps. 25: 4, 5: **Herra, osota minulle sinun ties ja opeta minulle sinun polkus, johdata minua sinun totuudessa;** ja Ps. 86: 11: **Osota Herra minulle sinun ties vaeltaakseni sinun totuudessa. Kiinnitä minun sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäs pelkäisin.**

Tällä ovat he tahtoneet tehdä meille ymmärrettäväksi, ettei ole niinkään helppoa eikä meidän vallassamme uskoa eli saada sydämeen sellaista kuvaa, vaan että se on ainoastaan Jumalan työ ja lahja. Hän kärsiikin meidän heikkouksemme ja ymmärtämättömyytemme ja lukee meille hyväksi, jos edes alamme uskomaan ja pysymme sanassa, kuten hän itse Jes. 49: 15 sanoo: **Niin kuin äiti kantaa lastansa ja hoitaa sitä, niin minäkin kannan teitä** (46: 3, 4). eihän se niin äkkiä käy, että äitinsä kohdussa oleva lapsi ennättää synty maailmaan. Pitkälle venyy sen luominen ja muodostuminen, ennen kuin se saa silmät, korvat ja muut jäse-

net sekä tulee oikeaksi ja eläväksi ihmiseksi.

Samoin olemme mekin sangen muodottomia, niin että Jumalan täytyy sanallaan ja hengellään aina tehdä työtä, että päivä päivältä kasvaisimme uskossa, kunnes tulemme täydellisiksi, niin että **Kristus saa jonkun muodon meissä**, kuten P. Paavali Gal. 4: 19 sanoo. Ja tässä kuvassa täytyy meidän aina kuvastella itseämme saadaksemme sen oikein sydämiimme painumaan ja tullaksemme hänen kaltaisikseen. Koska taasen perkele usein väärentää sen ja panee jonkun tahran siihen, niin täytyy ihmisen aina ruokota ja puhdistaa sitä, kunnes se tulee aivan puhtaaksi ja täydelliseksi. Silloin sanotaan ihmistä uudestisyntyneeksi eikä ainoastaan siksi vaan myöskin täydelliseksi, kuten P. Paavali taasen Efes. 4: 13 sanoo: **Kristuksen täydellisen varren mitan jälkeen.** Sen vuoksi täytyy meidän joka päivä siihen pyrkiä Jumalan sanaa tutkimalla ja rukoilemalla, että oikein voisimme sydämiimme saada ja siellä säilyttää tämän uskon ja ajatuksen kuvan Jumalasta, jonka mukaan hänet aina näemme ja kuvailemme armolliseksi isäksemme ja Vapahtajaksemme.

Katsoppas, tämä se nyt on Kristuksen tarkoitus siinä, kun hän esittelee Jumalan sydämen laadun ja hänen oikean kuvansa meille niin aivan läheiseksi, ettei kenenkään tarvitse enempää kysellä eikä tiedustella. Ei myöskään voida tätä missään niin varmasti ja hyvästi löytää kuin jokaisen omassa sydämessä. Vaikka hän onkin muutoin runsaasti ja suloisesti kuvannut itsensä meille koko luomakunnassa, niin ei kuitenkaan paremmin ja selvemmin kuin omassa sydämessäsi. Pidä nyt vaan huoli siitä, että siksi ajattelet hänen, miksi hän on itsensä näyttänyt ja ilmoittanut oikeassa kuvassaan, Po-

jassaan Kristuksessa ja evankeliumissaan. Näin juuritat sinä pois tuon väärän, epäjumalisen, rikkoutuneen ja turmeltuneen kuvan, jonka häjy perkele ensin synnytti Aadamissa ja joka luonnosta on kaikkein sydämissä. Sillä sitä varten on hän tullut ja antaa sanansa ja henkensä, että hän repisi pois ja

hävittäisi sellaisen perkeleen kuvan, hirmuisine sarvineen ja hehkuvine silmineen ja sen sijaan meidän sydämiimme piirustaisi, maalaisi ja kuvaisi oikean Jumalan kuvan, joka esittelee ja sisältää hänet itsensä meidän lempeänä ja rakkaana isänämme. Amen.